

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA TURUSSA

Alussa pe 29.6. klo 18.00

Maria Orjala

"Eihän sitä voi kovin pitkälle elämää suunnitella, kun on tätä ikääkin" "Voihan se olla, etten silloin ole hengissäkään". Nämä lauseet ovat tuttuja ikäihmisten luona tehdyiltä kotikäynneiltä, joita työhöni Turun tuomiokirkkoseurakunnan diakoniatyössä sisältyy jokseenkin paljon. Joskus ovat kaverit naureskelleet, että helppohan sinun on, istut kahvilla päivät pitkät. Siitä ei kovinkaan usein ole kyse, vaan usein käsiteltävänä on kipeitä ja vaikeita asioita.

Kieltämättä on kuitenkin palkitsevaa, kun saa olla perimmäisten kysymysten äärellä ja yhdessä elämää, niin tätä ajallista kuin iankaikkista, pohtimassa. Ja jos silloin tällöin sitä kahviakin vielä tarjotaan, niin ei kai siinä. Monta kertaa ovat nämä lauseet ja tietoisuus tämän maallisen elämän rajallisuudesta pysäyttäneet. Usein siihen on sitten tullut todettua, että sama koskee nuorempia yhtäläillä, eikä tässä kukaan tätä hetkeä pidemmälle tiedä. Mutta mitä sitten. Tämän maanpäällisen elämän tiedämme joskus loppuvan. Usein näiden tokaisujen takana on kuitenkin vahva luottamus siihen, että elämä jatkuu kuoleman jälkeenkään. Tai oikeastaan vasta alkaa. Uusi elämä, jonka Jumala omilleen lupaa ilman kyyneleitä ja kipua.

Ilmestyskirjassa sanotaan tulevasta uudesta ajasta: "Ja hän pyyhkii heidän silmistään joka ainoan kyyneleen. Kuolemaa ei enää ole, ei murhetta, valitusta eikä vaivaa, sillä kaikki entinen on kadonnut. Monta kertaa täällä kyynelten ja kipujen keskellä, saattaa ikäihminen ihan rehellisesti ja suoraan kaivata taivaaseen. "Pääsisinpä jo täältä." "Kyllä minulla on jo ikävä Isän luo". Tällä kertaa ei enää ole aivan yhtä helppoa todeta, että "samahan se koskee meitä kaikkia". Vaikka tietää, että näinhän se on, näin minäkin uskon. Mieleen tulee liuta syitä miksi tämän elämän toivoisi vielä jatkuvan. Onhan minulla vielä vaikka mitä nähtävää ja tehtävää. Ja sitä paitsi, voinko olla aivan varma siitä, minne täältä kuoleman jälkeen matka jatkuu. Jumalan lupaukset ovat kuitenkin varmasti totta ja saamme niihin luottaa, niin nuoret kuin vanhat. Minua itseäni on puhutellut paljon psalmi 138 ja varsinkin sen viimeinen jae "Minkä olet osalleni varannut, sen sinä, Herra, viet päätökseen. läti kestää sinun armosi. Ethän jätä kesken kättesi työtä".

Entä sitten, kun oma vaellus ja maanpäällinen elämä ei olekaan mennyt ihan toiveiden mukaan. Murhetta ja valitusta, kipua ja kyyneleitä on tämän maailman lapsella välttämättä. Sääntöjä on tullut rikottua, ja monenlaiset ulkoiset puitteet ovat aiheuttaneet murhetta ja harmia, jopa pelkoa ja toivottomuutta.

Viikolla yleisurheilun EM-kisoja katsoessa tuntui kovin epäreilulta ajatus, että kilpailija hylätään kaikkensa yrittäneenä. Kuitenkin sääntöjen rikkomisesta seuraa rangaistus, vaikka rikkeeseen kuinka olisi johtanut vaikeat olosuhteet, eikä kilpailija ole tahallaan rikkonut. Radalta sivuun astuessa olet toiminut väärin. Sääntöjen puitteissa ei ole muuta mahdollisuutta kuin diskata kilpailija ja kisat on ohi.

Yhtäläillä Jumala tuntuu olevan mahdottoman tilanteen edessä. Olemme rikkoneet hänen hyviä elämää ylläpitäviä sääntöjään, milloin omaa ilkeyttämme, milloin olosuhteiden ajamina. Muuta oikeaa tuomiota ei ole, kuin kisasta hylkääminen. Kuitenkin epäonnistumisen jälkeen, saamme rohkein mielin astua haastateltaviksi. Kun myönnämme

virheemme ja niitä pyydämme anteeksi saamme luottaa, että Jeesus on jo rangaistuksen pahoista teoistamme ristillä kärsinyt, eikä Jumala meille enää muuta rangaistusta aseta. Näin saamme jatkaa matkaa kohti tavoitetta varmoina, ettei "mikään kadotustuomio kohtaa niitä, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa". Ja jos jostain syystä toisen kilpailijan tunarointi, sateinen sää tai muu seikka, joka tuntuu tulevan ulkopuolelta, on meidän tietämme vaikeuttamassa, saamme silloinkin olla luottamassa, että Jumala kyllä voi kääntää vaikealta ja mahdottomaltakin näyttävän tilanteen parhain päin. Ja, ennen kaikkea hän kantaa vaikeuksien keskellä.

Sama roomalaiskirjeen kohta, joka lupasi kadotustuomiovapauden, jatkuu hetkeä myöhemmin "Me tiedämme, että kaikki koituu niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, ja jotka hän on suunnitelmansa mukaisesti kutsunut omakseen". Olipa sitten menneisyyden haamut tai tulevaisuuden möröt meitä säikyttelemässä saamme turvallisesti luottaa jokaisen päivän uuden alun mahdollisuuteen. Saamme uskoa, että me, elämässä epäonnistuneet tai me kiusatut saamme kääntyä armahtavan Jumalan puoleen, joka sanassaan lupaa "Oikealla hetkellä olen kuullut sinua, pelastuksen päivänä olen tuonut sinulle avun. Juuri nyt on oikea hetki, juuri nyt on pelastuksen päivä." (2.Kor.6:2).

Jumala vakuuttaa, että hän tuntee meidät, meidän ilomme ja surumme, onhan hän meidät luonut. Jeesus on myös itse käynyt läpi kaiken sen mitä ihmisyyteen kuuluu suruineen ja pettymyksineen ja lopulta hän sovitti meidän syntimme ristin puulla. Jo nyt, tässä ajassa, näillä juhlilla ja tänä päivänä, Jumala hoitaa meitä ja siunaa monin hyvin lahjoin. Saamme pelastuksestamme, sekä kaikista niistä hyvistä lahjoista iloita ja kiittää.

Kun tätä armon sanaa säännöllisesti kuulemme ja sen kohdallemme uskomme, voimme mekin vanhana, ja ihan varmasti jo nyt nuorempana, jos väsyneinäkin ja huokaisten, katsoa kirkkautta kohti ja luottaa siihen, että kannettuaan meitä tämän ajan läpi Jumala varmasti saattaa loppuun sen, minkä on meidän osallemme varannut ja vie meidät kerran perille taivaan kotiin.